

[Ole Bjørn Kraft.]

klærer samtidig, at vort Forslag er Udtryk for Demagogi, han vender sig i Virkeligheden imod det paa samme Maade, som han gjorde det i gamle Dage, da han havde den stik modsatte principielle Opfattelse af Tingene. Pludselig glemmer det ærede Medlem fuldstændig, at han egentlig skulde argumentere ud fra et helt andet Grundsynspunkt. Han kalder en Forsvarsordning, som er opbygget paa Regeringens tekniske Grundlag, men som medfører større Udgifter, for Udtryk for Demagogi.

Samtidig erklærer man endvidere her i Salen gennem Forsvarsministerens Mund, at der ingen Uoverensstemmelse eksisterer mellem de to Regeringspartier, at deres Syn er de samme, at der ikke har været nogen Overenskomst mellem dem, der har hindret en Forhandling. Socialdemokratiet og de Radikale skulde saaledes have ganske den samme Opfattelse. Men samtidig holder den radikale Ordfører her i Salen, det ærede Medlem Hr. Rager, en Tale, i hvilken han erklærer, at Danmark staar magtesløst over for Løsning af militære Opgaver, at det konservative Forslag er lige saa nytteløst — det ærede Medlem brugte udtrykkelig denne Vending: byder lige saa lidt Garanti, efterlader paa samme Maade som Regeringsforslaget en Utryghedsfølelse. Samtidig hermed citerer den radikale Ordfører udenlandske Forfattere for at bevise, at et dansk Forsvar i Virkeligheden er umuligt uden et nordisk Forsvarsforbund. Fra første Ord til sidste er den radikale Ordførers Tale her en Argumentation, ikke for en Forsvarsordning, ikke for at løse positive militære Opgaver, men en Argumentation for Afrustning, en Motivering, ikke for at fastholde 1932-Ordningen, ikke for at øge Udgifterne til Militæret, men for, som den eneste naturlige Konsekvens, et Forslag om Afvæbning.

Saa uklar, saa modstridende er Stillingen inden for de Partier, der brutalt, blankt afviste Forhandling med anderledes tænkende, og paa et saa usikkert Grundlag træffer man Beslutning om en Sag af saa vidtrækkende Betydning som den, det her drejer sig om.

Paa denne Baggrund er det ikke blot berettiget, men det er nødvendigt at spørge Regeringen: Hvad tilsigter den da egentlig med sit Forslag? Inden denne Debat gaar til Ende, har Offentligheden Krav paa at faa klar Besked paa, hvad denne Forsvarsordning til 45 Mill. Kr. om Aaret skal anvendes til. Hvilke Opgaver skal den løse? Hvad har man til Hensigt i en given Situation, hvor Danmark staar over for at skulle

træffe afgørende Beslutninger med Hensyn til sin Stilling? Hvad har man til Hensigt at kræve af den Ungdom, man udstyrer med Vaaben for at kæmpe en Kamp, som den radikale Ordfører paa Forhaand erklærer for at være nytteløs? Vil Ministeren benægte, at de Opgaver, som den konservative Ordning stiller sig, er berettigede? Er Ministeren uenig med os med Hensyn til de Opgaver, vi har stillet til Eksempel med Henblik paa Grænsens Sikring, Beskyttelse og Forsvar? Er han uenig med os med Hensyn til Nødvendigheden af en Sikring af Hovedstaden og dens Millionbefolkning imod et Luftangreb, imod et Bombardement? Er det Ministerens Mening, at disse Krav er uberettigede? Afviser han de Opgaver, som vi har stillet os, eller tiltræder han dem? Er det Meningen, at Regeringens Forslag i en given Situation skal forsøge at løse de tilsvarende Neutralitets- og Forsvarsopgaver, som vort Forslag stiller sig?

Da man hørte Ministerens Forelæggelsestale, maatte man faa det Indtryk, at han i og for sig til Eksempel med Hensyn til Spørgsmaalet om Hovedstadens Beskyttelse imod Luftangreb var af den Opfattelse, at her var der en Opgave, som skulde løses, men samtidig erkendte han, at den Ordning, som han selv foreslaar, ikke magtede det. Vi spørger altsaa: Hvilke Opgaver skal Regeringens Forslag løse? Hvad tilsigter man med det? Hvortil vil man bruge det? I hvor stor Udstrækning vil man sætte det ind? Hvad er Regeringens Mening med det Dobbeltstandpunkt, man her har indtaget?

Vi ser det som en klar Opgave for en Nation at være villig til at forsvare sig. Vi ser det som Danmarks særlige politiske Opgave at skabe ved den Ordning, vi tilvejebringer, Tillid i Staterne omkring os til, at vi vil beskytte vort Omraade imod Udyttelse under Krig. Vil Ministeren benægte, at dansk Udenrigspolitik kan i en Krigssituation ikke føres, dette Riges Fred kan ikke bevares og vor Frihed ikke opretholdes, hvis der ikke i Staterne omkring os er en virkelig Tillid til, at vi vil være i Stand til at beskytte vort Omraade imod Benyttelse til krigerske Formaal? Og maa det ikke være den Ordningens Hovedopgave, som vi tilvejebringer, at skabe en saadan Tillid, for at det overhovedet kan blive muligt, saaledes som det var, da den store Krig udbrød, at føre en Udenrigspolitik, en Neutralitets- og Fredspolitik? Tror Ministeren, at den danske Udenrigsminister og den danske Regering vil kunne hente Tillid til sine Erklæringer, hvis